

Arrest

nr. 136 983 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 19 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij beslissing van 19 maart 2014 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend op 11 december 2013, onontvankelijk verklaard. Dat is de eerste bestreden beslissing.

Op 19 maart 2014 werd hen een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven onder een bijlage 13. Dat zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het administratief dossier blijkt dat op 20 januari 2014 in hoofde van de verzoekende partijen een inreisverbod voor een periode van drie jaar werd genomen. Dit inreisverbod werd niet aangevochten en is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Artikel 1, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering."

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod, kan, gedurende de termijn van het inreisverbod, niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk. Een uitzondering daarop is voorzien in artikel 74/11, § 3, tweede lid van diezelfde wet, dat bepaalt:

"Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat artikel 74/11, § 3, tweede lid, niet van toepassing is.

Uit het voorgaande blijkt dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod niet kan worden gemachtigd tot verblijf op grond van een aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Indien de Raad zou overgaan tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan de verwerende partij slechts opnieuw vaststellen dat verzoekers niet het recht hebben om zich op Belgisch grondgebied te bevinden zodat de aanvraag andermaal zou moeten worden afgewezen. Een eventuele vernietiging kan verzoekers dan ook geen voordeel opleveren.

Verzoekers richten geen middel tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC